

Vol passie verlang ik naar jou

Van dezelfde auteur

Verliefd en verloren
Wanhopig verliefd
Laat me sterren zien
Haat me

VOL
PASSIE

VERLANG IK NAAR JOU

LIZZIE VAN DEN HAM

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Vol passie verlang ik naar jou
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk april 2017
ISBN 9789463426954
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ze háátte deze plek.

Die gedachte bleef maar rondcirkelen in haar hoofd. Ze kon er niets aan doen.

Ava keek knorrig om zich heen en nam alles op het perron goed in zich op. Ruimtecruisiers vlogen af en aan en zweefden geruisloos door de lucht terwijl ze passagiers afzetten bij Luna Terminal Zes. De reizigers zagen er netjes uit, hun kleren ongekreukt en hun haren strak achterovergekamd of opgestoken.

In tegenstelling tot haar zagen zij er rijk uit. Alle mensen om haar heen behoorden tot de Elite. En dat uitzicht op overdadige rijkdom zou voorlopig niet meer veranderen: ze moest hier de eerstkomende tien maanden blijven. Op Luna, voorheen gewoon ‘de maan’, waar allerlei rijke Elitairen uit het Britse Rijk waren neergestreken.

Haar tablet zoemde in haar schoot en Ava pakte het ding lusteloos op om te kijken wie het was. ‘heej! hoe is het op die goeie ouwe maan?’ stond er.

Een bericht van haar vriendin Georgie. Heel even was Ava bang dat ze midden op het perron in huilen uit zou barsten. De realisatie dat haar oude leven voorbij was en ze de mensen die daar deel van hadden uitgemaakt voorlopig niet meer zou zien kwam ineens keihard binnen. Nu haar vader was overleden, was alles veranderd, en het feit dat Georgie zo haar best deed een beetje vrolijk over te komen was alleen maar heel pijnlijk.

Ze kon zich het moment dat haar geluk in duizend stukjes uiteen was gevallen nog goed voor de geest halen. Die koude ochtend toen de prefect van het dorp op de stoep had gestaan om haar te vertellen dat haar vader nooit meer thuis zou komen. De oneerlijkheid van haar kerngezonde vader die op zijn vijfenveertigste ineens een hartstilstand had gekregen en daar-

voor nooit zelfs maar een griepje had gehad... En net toen ze dacht dat het niet meer erger kon worden, was de notaris langsgelopen om haar vaders testament voor te lezen in het vervallen landhuis waar ze samen hadden gewoond. Het geld dat ze zou moeten erven was nog niet vrij beschikbaar en stond tot haar eenentwintigste op een rekening die werd beheerd door een zekere Nicolas Carter. Die man zou haar voogd worden tot ze haar verjaardag had gevierd.

‘Het spijt me vreselijk, juffrouw Windsor,’ had de notaris gezegd. ‘Je vader heeft dit testament opgesteld zodat je geen armoe zou lijden. Nicolas Carter is de jongen die door jouw grootouders is geadopteerd, lang geleden. Meneer Carter is dus van goede komaf, en jouw moeders familie, de Windsors, hadden je wellicht niet kunnen onderhouden als je jonger was geweest.’

En dat was de reden waarom ze Sutton had moeten verlaten en nu nog tien maanden in een huis moest samenwonen met een man die welgeteld een keer in haar leven had gezien. Ze was vijf geweest en Nicolas was op bezoek geweest bij haar vader. Goed, ze wist wel dat het niet het eind van de wereld was, maar die tien maanden leken wel jaren te worden nu ze hier zat en zich zo niet thuis voelde dat het pijn deed. Ze hield van de Aarde. Op Luna wonen en proberen mee te draaien in de Elitaire cultuur van de Britten en Germanen die hier waren neergestreken onder grote koepels had nou niet bepaald bovenaan haar verlanglijstje gestaan.

Ava zuchtte en haalde een hand door haar ravenzwarte haar. Ze wist dat ze dankbaar zou moeten zijn dat haar vader ooit Elitair was geweest. Hij had dan wel de regels van zijn familie gebroken door te trouwen met een volkse vrouw, Ava’s moeder, maar ze waren nooit echt arm geweest. Ze hadden zich op Aarde echter vooral onder het volk begeven en ook haar moeders familienaam aangenomen. Het slechte nieuws was dat Nicolas

als adoptiekind nog geheel en al bij de familie Carter hoorde, en alles wat daarbij kwam kijken...

‘nog geen spoor van ome nic,’ stuurde ze terug. ‘het hele station krioelt van de rijke stinkerds. zoooo leuk hier...’ stuurde ze terug.

Een luidspreker boven haar hoofd begon te tetteren over verschillende vluchten die bijna binnen zouden komen. Afwezig keek Ava op naar de klok die tegenover het perron hing. Vijftien november 2196. Dertien jaar geleden was haar moeder aan een mysterieuze virusziekte gestorven die het Britse platteland had geteisterd, en tien dagen geleden was haar vader zijn vrouw gevolgd. En nu zat ze hier, moederziel alleen, om opgehaald te worden door een man die ze niet kende maar die haar vader blijkbaar genoeg had vertrouwd om te benoemen als voogd.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes toen er een lange, donkerharige man in eenvoudige, zwarte kleding aan de andere kant van het perron verscheen. Hij keek zoekend rond en ving toen haar blik. Bittere teleurstelling vormde een knoop in haar maag toen ze beseftte dat Nicolas niet eens de moeite had genomen om haar zelf op te halen van het station. Hij had een van zijn bedienden gestuurd. Die teleurstelling maakte echter plaats voor een gevoel van interesse toen de man dichterbij kwam: hij was namelijk ongelofelijk knap. Ava slikte toen ze zijn brede figuur en smalle heupen in zich opnam. Misschien zouden die tien maanden toch nog meevallen...

‘Hallo,’ sprak de man haar aan toen hij voor haar tot stilstand kwam. ‘Ava Windsor?’

Ava stond op van haar bankje om hem de hand te schudden. ‘Dat ben ik,’ bevestigde ze. ‘Jij bent zeker gestuurd door Nicolas Carter?’

Hij liet een glimlach zien en zijn groene ogen, die door donkere wimpers werden omlijst, keken haar verrast aan. ‘Eh, nee, niet precies,’ antwoordde hij. ‘Ik ben Nicolas Carter.’

Dat meende hij toch niet?

Ava keek naar hem op en was bang dat haar mond van pure verbijstering was opengezakt. De dagen dat ze aan haar vaders geadopteerde broer had gedacht had ze zich steeds een man van middelbare leeftijd voor de geest gehaald met een zwarte baard en zo'n Elite-buikje; zeker niet de lange, aantrekkelijke man met golvend, donkerbruin haar en smaragdgroene ogen die nu voor haar stond. De laatste keer dat ze Nicolas had gezien was ze natuurlijk vijf geweest en op die leeftijd had iedereen die ouder was dan zij ontzettend oud geleken. Misschien was hij op dat moment nog niet zo oud geweest.

‘Dus jij... jij bent oom Nicolas?’ stotterde ze.

‘Oh, zeg maar Nicolas, hoor. Of Nic.’

‘Oké... Nic.’ Ze slikte moeizaam. ‘Ik wist niet dat je zo, eh, jong was.’ *En zo sexy*, voegde ze er in gedachten aan toe.

Nicolas stak zijn hand uit en pakte een lok van haar haren. ‘Dit is wat ik me nog van jou kan herinneren; je zwarte haar en je heldere, blauwe ogen. Je lijkt precies op je vader.’

Ava probeerde heel hard de blos te onderdrukken die ze voelde opkomen. Dat gebaar van hem voelde op de een of andere manier veel te intiem. ‘Hoe oud was je toen je me voor de laatste keer zag?’ vroeg ze timide.

‘Zestien.’ Hij fronste. ‘Het spijt me echt dat ik je vader niet wat vaker kon bezoeken op Aarde. Mijn ouders vonden dat niet goed. Hij is wel een aantal keer naar Luna Zes gekomen om mij te zien, maar dan was jij altijd bij je moeder of een oppas.’

Ava deed snel een rekensommetje in haar hoofd. Nicolas was dus nu eenendertig... niet echt een geschikte leeftijd om iemands voogd te worden, leek haar.

Intussen had Nic haar koffers opgepakt. ‘Laat me je helpen met je bagage.’

Terwijl ze naar het eind van het perron liepen en Nic naar een solar-auto liep die buiten de terminal op hen stond te

wachten, keek Ava tersluiks naar hem. Ze kon het niet helpen: ze bleef maar naar hem staren. Hij was de meest aantrekkelijke man die ze in lange tijd had gezien, en dat was slecht nieuws. Heel slecht nieuws. Toen hij de koffers in de achterbak hees en ze haar ogen met moeite kon losrukken van zijn gespierde armen, liet ze een gekwelde zucht ontsnappen.

Haar leven was nu officieel een hel geworden.

2

‘Waarom nam je vader jou eigenlijk nooit mee naar Luna als hij hierheen kwam?’

Nicolas reed weg van het station. Al snel was het gebouw niet meer dan een stipje aan de horizon. Ze hadden het groepje gebouwen dat rondom het station was gebouwd achter zich gelaten en waren nu op weg naar de stad Luna Zes. Alles wat Ava tot nu toe gezien had, bevond zich onder de gigantische koepel die de zesde maanstad voorzag van zuurstof, gefilterd zonlicht en vers water. De wereld buiten de koepel was donker en ijsig koud.

‘Omdat ik hier niet wilde komen,’ zei ze kortaf. ‘Mensen horen hier helemaal niet te wonen. Het is onnatuurlijk.’

Nicolas schoot in de lach. ‘Oh ja?’

Ava keek haar haar vingers, die zaten te friemelen aan de zoom van de eenvoudige bruine rok die ze droeg. ‘De maan ziet er vanaf de Aarde zo mysterieus uit,’ zei ze zacht. ‘Het is net alsof ze ons beschermt, ons leidt, terwijl ze haar baan om onze planeet volgt. Dat is wat mijn kindermisje altijd zei. Ze vertelde me al die oude verhalen over de maangodin en zo. En ik was altijd bang...’ Ze haperde even. ‘Dat het die verhalen voor me zou verpesten als ik hier echt zou komen.’

Nic wierp een blik opzij. ‘Ja, dat snap ik wel,’ zei hij. ‘Als ik op Aarde ben, heb ik ook altijd het idee dat het prachtige hemellichaam dat ’s nachts aan de hemel verschijnt niet echt mijn thuis kan zijn.’

Ava glimlachte flauw. ‘Kom je vaak op Aarde?’

‘Zo om de twee maanden. Een van mijn ooms woont in Birmingham, dus...’

Bij het horen van de naam van de grote stad vlak bij Sutton ging er even een steek door haar heen. Wat ze er niet voor zou doen om weer op Aarde te zijn. ‘Wat vind jij eigenlijk van deze hele regeling?’ vroeg ze voorzichtig. ‘Kun jij niet een goed woordje voor me doen bij de notaris? Je kunt me toch ook gewoon mijn geld geven en me naar huis laten gaan.’

Nicolas keek haar onthutst aan. ‘Maar Ava, dat zou ik nooit doen. Colin... je vader... heeft me uitdrukkelijk in zijn testament opgenomen zodat ik voor je kon zorgen als hij er niet meer was, dus dat doe ik dan ook. Hij is de enige broer die ik ooit had. Ook al waren we dan geen echte broers, we hadden wel een goede band. Ik laat je toch niet in de kou staan?’

‘Welke kou?’ zei Ava wat kribbiger dan ze wilde. ‘Er hoeft echt niemand voor mij te zorgen. Ik kan wel werken, hoor.’

‘Werken?’ echode hij. ‘Maar dat hoeft helemaal niet. Je bent nog steeds Elitair, en mijn familie ook. De Carters hebben mij geadopteerd en in hun familie opgenomen toen ik nog maar jong was, en dat ga ik nu ook voor jou doen. Maak je geen zorgen over wat de rest van de Carters van jouw vader vindt: ik zal goed voor je zorgen. Ik weet dat het leven in Sutton soms hard was. Colin heeft het jou en je moeder moeilijker gemaakt door de regels te breken, maar zo hoeft je niet te blijven leven.’

Ze beet op haar lip en keek Nicolas boos aan omdat hij het liet klinken alsof haar leven vreselijk was geweest. Haar vader had geen enkele regel gebroken; hij was gewoon getrouwd uit liefde. Haar leven was prima geweest zonder Elitaire steun.

‘Kijk mij nou niet zo aan,’ zei Nic op dat moment. ‘Ik respecteerde je vaders keuze. Ik veroordeel je echt niet.’

Hij liet zijn hand van het stuur afglijden en pakte haar hand om er even in te knijpen, terwijl zijn groene ogen haar onderzoekend opnamen. Ava ademde wat bibberig uit toen ze zijn warme vingers op de hare voelde, want door zijn aanraking werd ze zich er pijnlijk van bewust hoe ontzettend ze hem níet

zag als vervangende vaderfiguur. Integendeel. Ineens leek de auto wel veel te krap en te klein voor hen beiden. *Wat je ook doet, niet blozen*, hield ze zichzelf wanhopig voor.

Nicolas knipperde even met zijn ogen. Hij leek ook te voelen dat de stemming was omgeslagen en hij trok onzeker zijn hand terug. ‘Sorry,’ mompelde hij.

Waarom bood hij zijn verontschuldigen aan? Hij zei verder niets meer, en ze durfde er ook niet meer naar te vragen. ‘Maakt niet uit,’ zei ze vaag.

Ava leunde achterover in haar stoel en keek somber naar de opdoemende skyline van Luna Zes in de verte. De stad was enorm. Het was al erg genoeg dat ze moest leven onder een koepel in een steriele omgeving vol snobistische Elitairen. Waarom moest ze ook nog tien maanden in huis wonen met een man die haar voogd moest voorstellen maar haar al zenuwachtig maakte als hij haar hand aanraakte?

Ze keek nog eens schichtig naar Nic. Hij moest ook wel iets gevoeld hebben. Of haalde ze zich dat nu maar in haar hoofd? Hij was vast al jaren getrouwd en vader van drie kinderen.

‘Heb je kinderen?’ flapte ze eruit.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee. Ik denk dat ik nog niet echt klaar ben om huisje-boompje-beestje te spelen.’ Een scheve glimlach trok zijn ene mondhoek wat omhoog en dit keer kon ze haar rode wangen echt niet meer tegenhouden. Dat zinnetje klonk veel te verleidelijk. Nicolas zag eruit alsof hij wist wat hij deed in de slaapkamer. Geen wonder dat hij niet stond te trappelen om zich te binden; vrouwen wierpen zich vast met bosjes aan zijn voeten.

‘En hoe zit het met jou?’ vroeg hij. ‘Heb je ergens een knaap met een gebroken hart achtergelaten op Aarde?’

‘Knaap?’ snoof ze wat verachtelijk. ‘Ik ben al twintig, hoor.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Oké. En?’

Blijkbaar wilde hij het echt weten. Ava haalde haar schouders op. ‘Nee, niet echt. Ik heb wel gedate, maar dat was allemaal niet serieus. Misschien wel van hun kant.’ Niemand had ooit haar hart gewonnen, al had ze wel met een aantal mannen het bed gedeeld.

‘Ik kan me voorstellen dat ze graag met je uit wilden,’ merkte Nicolas op. ‘Je bent een knap meisje, Ava.’

‘Nou, als je maar niet van plan bent me te koppelen aan een of andere rijke vent op Luna,’ grinnikte ze en ze probeerde zijn compliment weg te lachen. ‘Je bent dan wel mijn voogd, maar het moet niet te gek worden.’

Hij keek weer naar de weg voor hem. ‘Nee, natuurlijk niet,’ zei hij oprecht. ‘Je mag kiezen wie je wilt. Net zoals je vader ooit deed.’

Ava kromp wat ineem. Hij bedoelde het vast niet als kritiek op haar ouders, maar toch klonk het op de een of andere manier fout.

‘Het zal wel,’ zei ze wat afwijzend. Toen staaarde ze uit het raam naar de torenhoge gebouwen van de stad.

3

Toen Nicolas uiteindelijk met de solar-auto landde bij een gigantisch huis dat ver buiten de stad naast allemaal graanvelden lag, was Ava even sprakeloos.

‘Je woont op een boerderij?’ riep ze verbaasd uit.

‘Ja, daar lijkt het wel op, hè?’ antwoordde Nicolas met een grijns.

Oké, het leek absoluut niet op de boerderijen waar ze aan gewend was – simpele, houten gebouwen die samengedromd tussen velden vol rogge en graan stonden terwijl de wind met de halmen speelde en de lucht boven de beplanting zonnig en blauw was. Die levenskracht die ze daar altijd voelde was pijnlijk afwezig onder deze steriele koepel door mensenhanden gemaakt, waarop een blauwe lucht werd geprojecteerd, maar toch voelde het even aan als thuis. Plotseling moest ze bijna huilen bij het idee dat haar vader Nic had uitgekozen als voogd omdat hij blijkbaar op de enige echt mooie plek op Luna woonde. Als ze nog klein was geweest, had ze zich hier vast snel thuis gevoeld.

‘Verbouw je dat graan voor jezelf?’ wilde ze weten. ‘Is het een hobby?’ Want in Elitair gebied was geen noodzaak om je eigen voedsel te verbouwen. De rijken zorgden er wel voor dat hun eten werd ingevlogen vanuit armere regio’s waar mensen buiten zicht hard werkten. Sommige planeten en manen, zoals Mars en Ganymedes, hadden zelfs koepels die speciaal voor de landbouw waren gebouwd en waar alleen volkse mensen woonden die de koepel nooit uitkwamen. Zo wanhopig waren sommige mensen om weg te komen van de oorlogsgebieden op Aarde.

‘Ik leer volkse mensen betere landbouwtechnieken aan,’ legde Nic uit. ‘En ik stuur hun kinderen naar school in de buiten-

wijken van Luna Zes, zodat ze een betere opleiding genieten. De families die op het land werken mogen het voedsel ook grotendeels zelf houden.’

Ava keek hem vol verbazing aan. Dat had ze niet zien aankomen: haar voorgd bleek een man met zijn hart op de juiste plek te zijn. Een wereldverbeteraar... of in elk geval een maanverbeteraar. ‘Dat is erg vriendelijk van je,’ zei ze wat stijfjes.

‘Dat is wel het minste wat ik kan doen.’ Hij droeg haar twee koffers het trapje naar de hoofdingang op, waar een vrouw stond te wachten die er duidelijk uitzag als huishoudster. Ze had een rond, vriendelijk gezicht dat werd omlijst door kastanjebruin haar. De vrouw deed Ava aan haar kindermeisje denken.

‘Welkom, juffrouw Windsor,’ zei de huishoudster met een glimlach. ‘Mijn naam is Margaret Pippis. Ik hoop dat je je thuis zult voelen op Carter Manor.’

‘Dank je.’ Ava stapte naar binnen en keek met open ogen rond. Ze had nog nooit een Elite-huis van binnen gezien. De muren van de hal waren bedekt met tapijten in verschillende kleuren en schilderijen. De vloer bestond uit blanke, gepolijste maansteen en de enorme trap die vanuit de hal omhoogliep naar de eerste verdieping zag er antiek uit. Het hele huis straalde Oud-Lunaanse charme uit.

‘Hoe oud is dit huis wel niet?’ vroeg ze, terwijl ze nog steeds compleet betoverd rondkeek.

Nicolas zette haar koffers neer. ‘Vind je het mooi?’ zei hij met een lach.

‘Ja, zeker!’ Ze kon het niet helpen; ze was oprecht enthousiast. Ook al liet Nic duidelijk zijn rijkdom zien aan bezoekers, hij was er toch in geslaagd om er een gezellig huis van te maken.

Hij legde een hand op haar schouder, kwam wat dichterbij staan en wees omhoog naar de decoraties die de reling van de overloop van de eerste verdieping versierden. ‘Dat snijwerk is door mijn opa zelf gedaan,’ zei hij. ‘Pure maansteen. Ik heb dit

huis geërfd toen ik twintig was. Het is al honderd jaar in de familie – een origineel kolonistenhuis.’

De steek die Ava voelde bij het horen van die erfenis die in feite aan haar vader had toebehoord werd verdrongen door iets anders... ze bloosde toen zijn adem zachtjes langs haar voorhoofd streek. Hij stond zo dichtbij dat haar lichaam er als vanzelf op reageerde.

‘Waar woonde je hiervoor dan?’ vroeg ze snel en keek naar hem op.

Nicolas kreeg even een afwezige blik in zijn ogen. ‘Tot mijn dertiende woonde ik in Oud-Londen. Op Aarde. Ik ben met mijn ouders naar Luna vertrokken toen het wat minder ging met mijn opa. Toen die was overleden ben ik hier gaan wonen en uit huis gegaan. Jouw vader was toen al een tijdje getrouwd... en dus onterfd.’

‘Je weet dus wel hoe het is. Op Aarde, bedoel ik.’

‘Ja, ik weet hoe het is.’ Hij keek grimmig. ‘Al die ziektes die rondwaren. En de volkse mensen die in armoede leven en ofwel in oorlog verwickeld zijn ofwel worden afgebeeld door de Elite.’

Hij noemde het gevoel van vrijheid niet... alle ruimte en wildernis die ook deel uitmaakten van de Aarde. De manier waarop het bos zich aan alle kanten rond Sutton uitspreidde, de velden vol korenbloemen en klapprozen. Op de een of andere manier zag Nic vooral de duistere kant van de Aarde, en dat maakte haar droevig.

Ava knipperde met haar ogen en keek weer naar hem op. Ineens vroeg ze zich af waarom hij nog steeds zo dichtbij stond.

Nicolas leek exact hetzelfde te denken, want hij deed snel een stap achteruit en gebaarde naar de trap. ‘Zal ik je je kamer maar eens laten zien? Margaret, kun je aan Danny vragen of hij Ava’s bagage naar boven wil brengen?’